

ונחריו נאמר בסוד האותיות של התוויה. ב' - שהטורה התחילה ב'ה, ונחריו פרשוה, ב' ברא וראי בכל מילון, בתקף של סוד אותו האותיות. ב' נקבה, א' זכר. כמו שב' ברא, גם קך א', החזיאאותיות, כלל כל עשרים וששים אותיות.

ח' - זוגג אחד עם שמים מתחת לה טיים ולשרות לה. ו' - הארץ, מתחת לה מזון ולמתן לה ספוקה הרואי לה. וסוד זה בראשית וגוי, עד השמים ואת הארץ. ו' ואת - כלל של עשרים וששים אותיות, ונוניות הארץ, והארץ כולה אומן לתוכה, פמו שנאמר (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים. והינו סוד ואת הארץ, שפונסת הפל לתוכה ומקבלת אותו. הארץ נוטלת ו' ומקבלת אותה להזון.

וסוד זה, שאין המשכן נתן אלא על ידי משה, מושום שפאותו צד מתעוזרת דרגה אחרה עליונה להעמידו ולהיות קיום של הכל. וסוד זה - ויקם משה את המשכן. קיומו היה באומןאותיות שנבראו בהן שמים וארץ.

ומושום קך את כל מעשי המשכן היה בצלאל עוזה אותו בסוד חקיקת (צרכו) האותיות שנבראו בהן שמים וארץ, וכך נקרה בצלאל, מושום שבעל היה יודע חקיקת (צרכו) האותיות שהן נבראו שמים וארץ. ואם בצלאל לא היה יודע אותן, לא היה יכול לעשות את אומן עבודות המשכן. מה הטעם? אלא, פמו שהמשכן העליזן לא היה ולא היה מתקנים כל מעשו אלא באותו סוד של אותואותיות, אף כאן במשכן שלמטה לא היה ולא נתן אלא בסודות אותו האותיות.

זה אתרמר ברזא דאתון דאוריתא. ב', ברא וראי בחילא עלאה, בתקיפו ברזא דאיינון אתון. ב' נוקבא, א' דכורה. ומה דבר ברא, הבי נמי א', אפיק אתון, כלל לא דעתרין ותרין אתון.

ח' זוגג חדא בשמי, למיבב ליה חיין, ולאשרה ליה. ו', הארץ, למיבב לה מזונא, ולאתקנא לה ספוקא דאתזי לה. ורزا דא בראשית וגוי, עד השמים ואת הארץ. ו' ואת, כלל לא דעתרין ותרין אתון, ומתון ארעה, וארעא כליל לוון לגווה כמה דעת אמר, (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים, ובינו רזא, ואת הארץ, דכנייש לכלא בגווה, ובכילת לוון. הארץ נטלה ו', ובכילת לוון לאתזנא.

ורזא דא, משכנא לא אתקן אלא על ידא דמשה, בגין דמהו אסטרה, אתרער דרגאacha עלאה, לקיימא ליה, למחיי קיומא דכלא. ורזא דא, ויקם משה את המשכן, קיימא דיליה הוה, באינון אתון דאתבריאו בהו שמיא וארעה.

ובגין לך, כל עבידאן דמשכנא, הוה בצלאל עביד לוון, ברזא דגלופא (צרכופא) אתון, דאתבריאו בהו שמיא וארעה. ועל דא אקרי בצלאל, בגין דהוה ידע בצלאל, גלופא (צרכופא) אתון, דאתבריאו בהו ידע בצלאל, לא הוה יכיל לא דהוה ידע להו בצלאל, לא הוה יכול לעמוד אליו אינו עבידאן דמשכנא. מי טעם. אלא, כמה דמשכנא עלאה, לא הוה ולא אתקינו כל עובדי, אלא בהו רזא דאיינון אתון, אוף הכא משכנא דלטפה, לא הוה ולא אתקן, אלא ברזין דאיינון אתון.